

Trei convertiri

David van Dam era un evreu sincer, un cetățean brav, un om nobil. Doisprezece ani fusese căsătorit cu Ruth a sa, pe care o iubea profund. Apoi murise și îl lăsase în urmă fără copii. David nu s-a gândit să se căsătorească din nou, mai cu seamă că nu ducea lipsă în niciun caz de o viață de familie confortabilă după moartea soției sale, deoarece socri săi locuiau la el. Bătrânii, care nu aveau vreun fiu, se agățau cu o dragoste duioasă de ginerele lor, iar David, de partea sa, se simțea legat de socri săi cât se poate de cordial și îi înconjura cu dragoste și respect. El nu ocolea nicio osteneală ca să le facă plăcut amurgul vieții și fața bătrânei Edith se însenina de fiecare dată când David se întorcea acasă de la firmă, în timp ce soțul ei își părăsea grăbit cabinetul, ca să discute cu ginerele cele mai recente evenimente de afaceri. O fată evreică și o fată creștină serveau în casă. Ambele erau considerate din familie. Amândouă făceau tot ce puteau ca să păstreze bătrâna casă plăcută și curată, atât cât permiteau străzile murdare ale cartierului evreiesc din Amsterdam.

Gretchen, tânăra fată creștină, avea de făcut munca regulată de sabbat. În rest, era aproape ca un copil din casă. Fusese luată în familie la 14 ani, ca orfană. Bătrâna Edith o acceptase prietenos pe fata rămasă orfană, arătându-i dragostea ei maternă și o făcuse să învețe tot ce mai târziu putea să-i fie folositor ca gospodină și mamă. Nu este de mirare că Gretchen o iubea la rândul ei cordial pe bătrână și căuta s-o răsplătească cu recunoștință pentru ce făcuse pentru ea. Când după mai mulți ani de la moartea tinerei femei muri și tatăl femeii, atunci n-a avut voie nimeni în afară de Gretchen s-o îngrijească pe bătrâna doamnă, care, după moartea soțului ei, a trebuit să stea la pat din cauza bolii. Zi și noapte se ostenea fata pentru stăpâna ei, cu dragoste devotată; și chiar murind, ochii bătrânei s-au odihnit cu expresie recunoscătoare asupra loialei îngrijitoare, care, împreună cu stăpânul casei, stătea plângând la patul morții ei.

Din nefericire, Gretchen era o creștină numai în înțelesul obișnuit, cum există așa de mulți, care nu sunt creștini decât pentru că părinții lor erau creștini. Ea împărtășea punctul de vedere al multora: „Dacă cineva își face datoria, poate să creadă ce vrea”. Dacă Gretchen ar fi fost o creștină adevărată, atunci n-ar fi putut s-o lase să moară pe buna ei stăpână bătrână, fără a-i face cunoscută singura mângâiere adevărată în viață și în moarte, cu Mântuitorul păcătoșilor, Isus Hristos, singurul care poate să mântuiască de toate păcatele și să dăruiască viața veșnică. Dar Gretchen nu-L cunoștea nici ea pe Isus, așa că nu putea să povestească și altora despre dragostea Sa.

Doi ani după moartea soacrei sale, David van Dam s-a căsătorit cu Gretchen, care era de acum de 16 ani în casă. El a găsit în ea o soție devotată. Diferența de religie nu atârna greu în balanță, deoarece doar erau obișnuiți de atâta timp, ca unul să-și țină sabbatul și celălalt să-și țină duminica. În rest nu s-a vorbit despre religie, în afară de faptul că au făcut o înțelegere, că băieții care se vor naște din căsătorie să fie creștini evreiești, iar fetele, dimpotrivă, să fie educate creștinește.

Atunci, într-o zi, un misionar al orașului, care făcea vizite la domiciliu în acel cartier, a intrat în casa lui David ca să se informeze de la stăpâna casei dacă avea slujitori creștini. Cât de uimit a fost când tânăra femeie a explicat că ea însăși este o creștină, cu toate că este căsătorită cu un evreu. Când misionarul orașului și-a exprimat uimirea asupra acestui fapt, că ea, creștină, a putut să se căsătorească cu un evreu, Gretchen a povestit cum de mult timp găsisse în casa familiei van Dam un cămin și întotdeauna a avut libertate deplină să-și trăiască religia.

„Dar permiteți-mi întrebarea: cum va fi cu copiii dumneavoastră?”

„Fiii noștri vor fi educați evreiește, fiicele noastre vor fi educate creștinește”, răspunse Gretchen.

„Cum? Fiii, deci fiii dumneavoastră vor deveni evrei, adică necredincioși în Hristos? Poate chiar disprețuitori ai Numelui Său, ai Numelui Fiului lui Dumnezeu? Dar, în orice caz, nu li se va face

cunoștință cu El, care i-a luat atât de iubitor în brațe pe copilași și a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți”? Cum puteți să admiteți așa ceva?! Domnul le-a luat-o în nume de rău ucenicilor când au vrut să-i îndepărteze pe copilași de El, iar dumneavoastră ați luat măsuri deja înainte de naștere, să-i împiedicați pe copiii dumneavoastră să vină la Isus! Ați hotărât să nu ascultați de Cuvântul Mântuitorului, să nu vă aduceți copiii la El și să nu le faceți cunoscut Numele Său binecuvântat! Dragă doamnă van Dam, când veți sta în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu nu veți putea să spuneți: „Iată, eu și copiii pe care mi i-ai dat”, pentru că nu v-ați pus copiii în brațele lui Isus, ci i-ați dus de la El. Așa că vreau să vă întreb acum: de fapt, Îl cunoașteți pe Isus? Știți ce a făcut El pentru dumneavoastră? Cred că dacă ați ști, n-ați fi făcut o asemenea promisiune.”

Gretchen stătea consternată, da, tremurând în fața străinului. Niciodată nu vorbise cineva cu ea astfel. Niciodată nu întâlnește un creștin care să fi vorbit cu căldură adevărată despre Hristos cu ea. Numele lui Hristos nu fusese pentru ea mai mult decât capul unei secte, cam cum era Moise pentru evrei. Că El era o persoană vie, care avea drepturi asupra ei și putea să pretindă să fie iubit de ea și de ai ei, la aceasta nu se gândise niciodată.

Ea la privit pe misionarul orașului ca și când ar fi fost o ființă dintr-o lume superioară. După ce terminase deja de mult de vorbit, ea încă stătea acolo, cu gura deschisă, ascultând.

„Nu vă înțeleg, domnul meu”, a spus ea în cele din urmă. „De fapt, despre cine vorbiți?”

„Despre Hristos, dragă doamnă, despre Domnul Isus, Mântuitorul, care, cu toate că este Fiul lui Dumnezeu, a coborât din cer pe pământ ca să sufere și să moară pentru dumneavoastră, să vă mântuiască de păcate și să vă ducă în cer.”

„Domnul meu, eu nu sunt așa de rea cum credeți. Eu am slujit mereu devotat bunei mele stăpâne bătrâne și apoi am încheiat o căsătorie legală cu fiul ei. Într-adevăr n-aș ști ce rău să fi făcut.”

„Vă cred, dragă doamnă, că binele de care ați avut parte l-ați răsplătit cu binele. Dar credeți-mă și dumneavoastră, când vă spun, că încă nu vă cunoașteți propria inimă și că sunteți la fel de oarbă în ceea ce privește adevărata ei stare, ca unul care nu poate să deosebească albastrul de roșu!”

„Nu pot să vă contrazic, pentru că dumneavoastră sunteți un predicator și trebuie s-o știți, dar preotul la care am mers la cursuri în acea vreme, nu ne-a vorbit niciodată despre așa ceva.”

„Regret nespusele acestea, atât pentru el, cât și pentru dumneavoastră. Poate că atunci, relația dumneavoastră fatală cu un evreu nu ar fi avut loc.”

„O, domnul meu, eu am soțul cel mai bun care există. El nu mă va împiedica niciodată să-mi trăiesc religia”, a strigat Gretchen speriată.

„Ei, atunci este cu atât mai important pentru dumneavoastră, să vă străduiți să deveniți o creștină credincioasă, ca apoi, printr-o purtare fără cuvânt să vă câștigați soțul pentru Domnul. Acum trebuie să plec, dar sper să revin. Pot să vă ofer această mică scriere pentru citit și să vă rog ca înainte de toate să vă folosiți în mod zelos Biblia? Pentru astăzi, rămâneți cu bine și iertați-mă pentru marea mea libertate, dar n-am avut voie și n-am putut să vorbesc cu dumneavoastră altfel. O, dacă aș putea să vi-l mai prezint încă o dată pe Mântuitorul meu binecuvântat și scump! Ce bucurie ar fi aceasta pentru mine!”

La despărțire i-a dat mâna și a plecat, în timp ce în ochii săi străluceau lacrimi.

Cufundată în gânduri adânci, Gretchen a rămas șezând în fața ferestrei, cu foaia predicatorului în mână. Cuvintele sale o mișcaseră profund. Ea nutrea de curând speranța fericită să devină mamă. Deja de acum îi era dragă și prețioasă mica ființă care urma să se nască, iar cuvintele predicatorului, că va trebui să stea cândva în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, ca să dea socoteală de micuții încredințați ei, apăsau greu pe sufletul ei. După o vreme a început să citească. „Un cuvânt către oamenii cumsecade” suna titlul tractatului. Ea a citit cu interes micul document, care arăta în

cuvinte clare că și omul cumsecade este pierdut și care descria apoi înțelepciunea lui Dumnezeu față de păcătos.

„Omul”, așa se încheia tractatul, „a meritat moartea ca încălcător al poruncilor lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu i-a oferit har, deoarece în locul său El L-a dat la moarte pe singurul Său Fiu, pentru păcătos. Dar voi, care vă considerați așa de onești și de virtuoși, ați uitat că înaintea lui Dumnezeu niciun om nu este drept. Voi ați pus deoparte cartea din care puteți să învățați să-L cunoașteți pe El și responsabilitatea voastră față de El și nu v-ați interesat de voia Sa și de poruncile Sale. Ar trebui să fiți scuzați?”

Cuvintele simple vorbeau inimii lui Gretchen. „Este adevărat”, și-a zis ea în sine, „Dumnezeu are pretenții de la mine, iar eu nu m-am interesat niciodată de ele.”

Lui David nu i-a rămas ascuns mult timp faptul că ceva deosebit trebuie să se fi petrecut cu soția sa, altfel întotdeauna veselă. Ea se străduia, într-adevăr, să fie veselă și bine dispusă în prezența sa, dar nu reușea de tot să-și ascundă neliniștea lăuntrică. Când în cele din urmă i-a relatat fidel despre vizita misionarului și cuvintele sale serioase, David a încercat să-i scoată din cap gândurile triste. Totuși, neliniștea ei a crescut zi de zi. În nevoia inimii ei a pus mâna pe Biblie și a citit Evangheliile. Cu toate că în tinerețea ei auzise multe texte din ea, totul i s-a părut complet nou. A impresionat-o profund minunata istorie a nașterii și a învierii Domnului. Cuvinte ca: „Ferice de cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați” au căzut ca un balsam pe sufletul ei îndurerat. Ea se simțea atrasă irezistibil de personalitatea lui Isus, care mergea prin țară, făcând bine și vindecând, care îi primea pe cei nevoiași și bolnavi, care deschidea urechile surzilor și ochii orbilor, îi învia pe morți, îi curăța pe leproși, care învăța și sfătuia neobosit și îi suporta cu răbdare infinită pe opozanți.

În fața acestei imagini începea să apună încet soarele propriului ei caracter virtuos. Ea a devenit din ce în ce mai confuză cu privire la ea însăși și începea să priceapă că desigur nu putea să aibă nici o pretenție la mântuirea veșnică prin ce era ea însăși și prin ce posedea. În fiecare dimineață, când soțul ei era plecat la birou și ea terminase treburile gospodăriei, se cufunda din ou în citirea celor ce făcuse și vorbise Isus și când misionarul orașului a venit din nou peste câteva săptămâni, el a fost uimit de schimbarea care se petrecuse cu femeia de la prima sa vizită. Acum putea să-i expună calea mântuirii și cât s-a mirat Gretchen de minunea dragostei și a harului lui Dumnezeu, când a înțeles că Isus, singurul Fiu al lui Dumnezeu, venise din sânul Tatălui, din cer, jos, ca să meargă pentru oamenii păcătoși la moarte și la judecată! Sămânța semănată a căzut în ogorul pregătit. Tânăra femeie s-a aruncat, ca păcătoasă pierdută, în brațele acestui Mântuitor minunat, care o iubea și pe ea așa de mult și deja curând a putut să audă fericita asigurare: „Iertate sunt păcatele tale. Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” Astfel a intrat pacea lui Dumnezeu în sufletul ei. Ea a fost împăcată cu Dumnezeu atunci când L-a primit în inima ei pe Cel care „a făcut pace prin sângele crucii Lui”.

Acum, cea mai mare dorință a lui Gretchen era: copilul pe care spera să-l aibă în curând, să fie o fiică. Pentru aceasta și pentru convertirea soțului ei s-a rugat începând de atunci zilnic Domnului. Dorința inimii ei era să-i conducă pe aceștia doi la Isus și s-a încrezut în Dumnezeu că El va face lucruri minunate. Ea și-a urmat astfel calea, liniștită și fericită, sprijinindu-se pe Dumnezeu, iar firea ei iubitoare, umblarea ei liniștită, temătoare de Dumnezeu, l-au făcut pe soțul ei să se împace cu o stare sufletească mai serioasă, care luase complet locul veseliei ei de mai înainte.

Dumnezeu este un ascultător al rugăciunilor. Gretchen a aflat aceasta spre marea ei bucurie. I-a fost dăruită o fiică. O, cât de profund i-a mulțumit Gretchen credinciosului ei Domn! Ce fericită se simțea acum și cum și-a jurat ea să prezinte din nou Domnului acest dar prețios! Ea încerca să ascundă în fața soțului ei această mare bucurie a inimii ei. Bineînțeles că el era puțin dezamăgit și ar fi preferat să aibă un urmaș în linie bărbătească. Dar sentimentele sale paterne au câștigat curând superioritatea și tot ce era tandrețe și dragoste în inima lui s-a pus în mișcare atunci când fetița lui, copilul bătrâneții lui, a ajuns în brațele sale.

În zilele următoare, credința lui Gretchen a mai avut de trecut o probă serioasă. Într-o dimineață, David a venit la patul soției sale cu rugămintea să nu boteze copilul deocamdată. El a propus să aștepte până va împlini 12 ani, ca atunci să poată să hotărască singură ce religie voia să accepte.

La început, Gretchen s-a speriat de această pretenție. Dar s-a stăpânit și l-a rugat pe soțul ei să-i lase douăzeci și patru de ore timp, ca să mediteze la propunerea sa. Multe s-au petrecut în sufletul tinerei mame în orele care au urmat apoi. Ea și-a petrecut aproape tot timpul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, ca El să-i dăruiască claritate despre ce trebuie să-i răspundă soțului ei. Convingerea că Domnul era în stare să câștige pentru Sine inima copilului ei, chiar dacă ea se supune dorinței soțului ei (el doar nu ceruse să nu îi fie făcut cunoscut Numele binecuvântat al Mântuitorului), a determinat-o în cele din urmă, spre marea bucurie a lui David, să fie de acord cu propunerea sa. Îngăduința ei i-a asigurat o mulțumire cordială din partea lui.

Gretchen a petrecut ore fericite cu fetița ei veselă și care creștea sănătoasă, când a început să i-L facă cunoscut copilului pe Dumnezeul Bibliei și s-o învețe despre acțiunea Sa și căile Sale cu oamenii. Ea i-a arătat, pe baza Sfintei Scripturi, desăvârșirea dragostei și a harului, a înțelepciunii și a răbdării lui Dumnezeu, care s-au făcut cunoscute în toate acțiunile Sale, atât cu poporul Său, Israel, cât și cu fiecare om în parte. Ea prefera să se oprească la întâmplările din Noul Testament și n-a obosit să-i povestească micuței mereu despre dragostea bunului Păstor, iar apoi, când micuța Edith îngenunchea, își împreuna mâinile și se ruga:

Doresc să-Ți fiu oiță
Tu să fi Păstorul meu;
Și chiar dacă sunt micuță
Nu mă tem de niciun rău.

atunci Gretchen își zicea: „Ea este deja o oiță a acestui Păstor credincios. Cine o va despărți de dragostea Sa? Nimeni nu va putea s-o smulgă nici din mâna Sa, nici din mâna Tatălui Său. El și Tatăl sunt una.” Și privea liniștită spre viitor.

Față de David, ea rămânea soția iubitoare, cum îi fusese întotdeauna. În privința lui, ea nutrea numai o dorință arzătoare, ca și el să poată fi adus acolo, să-L recunoască în Isus pe Mesia al său, să-L accepte ca Mântuitor al său, iar rugăciunile ei se înălțau neîncetat în sus, la cer.

Timp de doisprezece ani lungi a fost pusă la grea încercare credința lui Gretchen. Părea că David voia să aștepte hotărârea fiicei sale, înainte ca el să-și dea seama de propriile sentimente. Abia puțin înainte de cea de a douăsprezecea aniversare a lui Edith, David i-a amintit soției sale de înțelegerea făcută și i-a cerut să ia copilul din când în când cu sine acolo, unde să se întâlnească cu frații ei de credință, pe când el, apoi, o va duce la sinagogă. După aceea, ea trebuia să decidă care „slujbă religioasă” voia s-o urmeze în viitor, și anume, la ziua ei de naștere să facă public cunoscută hotărârea ei.

Cu multă rugăciune a pregătit-o Gretchen pe fiica ei pentru decizia importantă pe care avea s-o ia.

„Trebuie să-ți fie limpede înaintea lui Dumnezeu și a conștiinței tale ce vei alege, copila mea”, a spus ea. „Nu vreau deloc să devii creștină de dragul meu. Eu ți L-am făcut cunoscut pe Domnul căruia Îi slujesc, iar tatăl tău te-a instruit asupra datinilor evreiești. În curând va trebui să participi atât la serviciul public din sinagogă, cât și la strângerile creștinilor credincioși și prin aceasta să faci alegerea de bunăvoie. Pe lângă aceasta, gândește-te că dacă alegi să fii o urmașă a lui Isus, te așteaptă ocară și dispreț, dezmoștenire și rușine din partea familiei tatălui tău, dar în caz contrar – bogăție, onoare și prestigiu. Cine vrea să-L urmeze pe Domnul Isus (așa a spus El Însuși), trebuie să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea.”

Gretchen a vorbit de mai multe ori în felul acesta cu copila ei, în prezența soțului ei și dacă Edith voia apoi să răspundă, ea îi închidea repede gura cu mâna și spunea:

„Nu, încă nu vrem să-ți auzim hotărârea. Cine vrea să construiască un turn, spune Domnul Isus, întâi își face socoteala cheltuielilor. De aceea cumpănește totul bine și de ziua ta exprimă-ți deschis hotărârea.”

Gretchen nu s-a abătut zi și noapte de la fața Domnului.

„Amintește-Ți de îndurarea Ta, Doamne, și de bunătatea Ta”, se ruga ea iar și iar. „Nu Ți-a fost copilul meu predat Ție din pânțele mamei? Nu Ți-ai pregătit Tu lauda din gura copiilor? Nu-i binecuvântezi Tu pe cei care sunt aduși la Tine și nu Ți-am adus-o eu? Să-mi fi dat Tu copilul, ca să mi-l iei din nou pentru totdeauna, Doamne? Nu, este al Tău, proprietatea Ta scump câștigată. O, ajută-mă ca ea să mărturisească Numele Tău înaintea oamenilor, ca și Tu să poți să mărturisești numele ei în fața Tatălui Tău, care este în ceruri!”

Așa se ruga Gretchen. Și David? Avea și el un Dumnezeu viu, căruia putea să I se roage, înaintea căruia putea să-și verse inima și de la care putea să ceară totul pentru copilul său? Nu știm.

Edith a fost de câteva ori cu mama ei la străngerile creștinilor credincioși și de două sau de trei ori a mers cu tatăl ei în sinagoga evreilor.

Apoi a venit ziua ei. David își invitase toată familia și a pus să se pregătească o masă excelentă. Când mâncatul s-a terminat, el a ținut un mic discurs rudelor sale, în care explica faptul că el a avut în Gretchen întotdeauna o soție devotată, care la vremea ei chiar se învoise la o rugămintă deosebită din partea sa, să n-o boteze deocamdată pe fiica lor, cu toate că ar fi fost absolut îndreptățită să-i refuze cererea, potrivit unui acord încheiat la începutul căsătoriei lor. Această dovadă a încrederii ei l-a mișcat profund. El a mărturisit mai departe că soția sa i-a descris fiicei sale de mai multe ori, în prezența sa, toate dezavantajele și privațiunile care o așteaptă dacă devine creștină și i-a lăsat deplină libertate să se hotărască personal.

„Deci, astăzi”, a continuat el, „a venit timpul când copilul meu va alege. Amândoi i-am făcut cunoscute datinile noastre religioase. Ea a fost atât la sinagogă, cât și la întrunirea creștinilor. Argumentul pentru și contra i-a fost prezentat cinstit de soția mea. Vom auzi acum din gura ei ce alege ea: religia iudaică sau religia creștină. Eu mă aștept, pe de o parte de la soția mea, pe de altă parte de la rudele mele, să respecte oricare alegere o va face ea, și să nu facă greutăți copilului meu nici în viitorul îndepărtat, așa cum și eu mă oblig la aceasta, de partea mea. Ei, tu, copila mea, spune-ne acum ce alegere ai făcut.”

A urmat o tăcere adâncă. Gretchen striga neîncetat în lăuntru ei către Domnul. Edith privea alternativ de la tată la mamă. Apoi s-a sculat, a sărutat-o pe mama pe frunte, i-a strâns mâna, apoi s-a îndreptat spre tatăl ei. Petrecându-și brațele pe după gâtul său, ea a spus încet:

„Îl iubesc pe Hristos și vreau să devin creștină, tată. Iartă-mă că nu pot să-ți îndeplinesc dorința. Dar Isus îmi este scump. Isus este Mântuitorul meu. Eu înțeleg când se vorbește în biserica mamei despre iubitul Mântuitor, dar din slujba din biserica ta, dragă tată, nu înțeleg nimic.”

David a pălit și a făcut o mișcare de refuz. Dar imediat și-a amintit de juruința sa, și trăgându-și din nou copilul la sine, a spus scurt:

„Mă doare, copila mea, dar nu ți-o iau în nume de rău.”

Că după aceste declarații distracția generală a stagnat, ba chiar s-a oprit de tot, este de înțeles. O stare de spirit penibilă a pus stăpânire pe toți cei prezenți și s-au despărțit atât de repede pe cât era posibil de dragul politeții.

Gretchen a mulțumit cu inima copleșită Domnului ei pentru credințioșia Sa. Acum nu se mai îndoia că Dumnezeu, care n-o făcuse de rușine în privința lui Edith, va face după credința ei și în privința soțului ei.

Din ziua aceasta, inima lui David n-a mai fost complet ostilă creștinismului. Alegerea curajoasă a copilei sale a făcut impresie asupra sa și l-a scos puțin din indiferența sa obișnuită. Comportamentul lui față de ai săi a fost de atunci, dacă este posibil, și mai drăgăstos și mai cordial decât înainte. El nici n-a refuzat rugămintea lor, să fie prezent la botezul lui Edith. Ce a auzit și a văzut cu această ocazie a trezit în el dorința să afle mai mult despre învățătura creștină și din ceasul acela, inima sa a semănat cu un ogor arat al lui Dumnezeu, ale cărui brazde primesc abundant roua cerului. David a acceptat cu suflet de copil ce spune Biblia despre Isus, Fiul lui David și el s-a apropiat de crucea de la Golgota ca un păcătos vinovat, demn de osândă și a găsit iertarea păcatelor sale, în credința în jertfa Mielului fără pată al lui Dumnezeu.

El a murit relativ devreme. Gretchen și Edith au stat pline de durere lângă catafalcul iubitului soț și tată, dar inimile lor L-au slăvit pe Acela care le ascultase rugăciunile și nu le făcuse încrederea de rușine.

Titlul original: „Drei Bekehrungen”
din *Samenkörner* (Neue Folge 20) 1926